

GÂNDURI SERIOASE

„Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu crede va fi osândit.” (Marcu 16,16)

„Apoi va zice celor din stânga Lui: ,Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui.” (Matei 25,41 și Apocalipsa 20,15)

„Ceilalți oameni, care n-au fost uciși de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine dracilor și idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble. Și nu s-au pocăit nici de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtișagurile lor.” (Apocalipsa 9,20-21)

„Și oamenii au fost dogoriți de o arșiță mare și au hulit Numele Dumnezeului care are stăpânire peste aceste urgii și nu s-au pocăit ca să-I dea slavă. Al cincilea a vărsat potirul lui peste scaunul de domnie al fiarei. Și împărăția fiarei a fost acoperită de întuneric. Oamenii își mușcau limbile de durere. Și au hulit pe Dumnezeu cerului din pricina durerilor lor și din pricina rănilor lor rele și nu s-au pocăit de faptele lor.” (Apocalipsa 16,9-11)

Aceste texte arată că oamenii care n-au putut fi câștigați prin har, nu vor ajunge să înțeleagă nici prin groaznicele judecăți viitoare. **Ei nu se pocăiesc, ci hulesc pe Dumnezeu.**

Apoi vine pentru tot pământul împărăția celor o mie de ani, în timpul căreia Satan va fi legat cu un lanț gros, timp de o mie de ani va fi ferecat, pecetluit și pus sub pază în Adânc.

Când se vor împlini cei 1000 de ani, Satan va fi dezlegat și lăsat liber și va ieși să înșele Neamurile din cele patru colțuri ale lumii, pe Gog și pe Magog, să-i adune pentru război, iar numărul lor va fi ca nisipul mării.

Acesta este rezultatul celor 1000 de ani care i-au fost dați lui Satan ca să-și vină în fire și acesta este succesul celor 1000 de ani de har oferiți oamenilor. **Ei nu se pocăiesc**, ci se ridică împotriva lui Dumnezeu printr-o răzvrătire vădită. Iar parola este „război taberei sfinților!”

Oamenii mai au de trecut prin două războaie mondiale. Despre cel dintâi este vorba în Apocalipsa 19 și în Ezechiel 38 și 39. Despre cel de-al doilea este vorba în Apocalipsa 20. În capitoul 19, începând de la versetul 11 vedem oștile cerești, iar începând cu versetul 19 vedem oștile pământeste mărșăluind în pas de război.

Singura luptă a primului război mondial din cele două despre care am vorbit, începe prin aceea că au fost prinși cei doi amăgitori, **fiara și proorocul mincinos și au fost aruncați de vii în iazul de foc** care arde cu pucioasă. „Iar ceilalți au fost uciși cu sabia care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal.”

Ultimul război se va termina într-un mod cu totul diferit. Va veni foc din cer și îi va mistui. Într-adevăr, este o tactică rapidă de război.

„Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și proorocul mincinos. Și vor fi muciți zi și noapte în vecii vecilor.”

Dacă cineva nu va fi găsit scris în cartea vieții, va fi aruncat în iazul de foc.

Deci în acest foc și pucioasă se regăsesc toți: **fiara, proorocul mincinos, Satan și toți cei care n-au fost găsiți scriși în cartea vieții.**

Dar în iazul de foc nu are loc o nimicire, cum cred unii în mod eronat, ci vor fi muciți zi și noapte, în vecii vecilor. Acest lucru este scris foarte clar în Apocalipsa 20,10. Iar în Apocalipsa 22,18-19, primele cuvinte sunt:

„Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.”

DIN VEȘNICIE ÎN VEȘNICIE

Cuvântul ‘eon’ tradus de Luther cu ‘veșnicie’ și care în traducerea Elberfelder apare ca ‘eră-epocă’, nu înseamnă în niciun caz că este o perioadă limitată de timp, ci un șir lung de ani, al cărui început și sfârșit sunt la o foarte mare distanță unul de altul. A trage de aici concluzia că osânda nu este fără sfârșit, este greșit.

Dacă în Apocalipsa 20,10 scrie ‘în vecii vecilor’, adică din veșnicie în veșnicie, aceasta înseamnă că chinul durează de la o veșnicie la alta, oricâte veșnicii ar fi. De aceea Kautzsch-Weizsaecker a tradus textul foarte corect: în toți vecii.

Întrebarea este: dacă suntem îndreptățiți să numim ‘eon’ diferitele ere ale omenirii, deci să zicem: timpul dinainte de căderea în păcat, apoi de la căderea în păcat până la potop. Aceasta ar corespunde doar noțiunilor noastre limitate.

Mai degrabă ar trebui prin ‘eon’ să înțelegem o durată de timp și mai mare, cum ar fi timpul de la crearea pământului, până atunci când era pustiu și gol (eon-ul lumii îngerilor), apoi de la acest punct până când Dumnezeu a zis: «să fie lumină!», până în ziua când cerurile de acum vor trece cu mare zgomot (trosnet) și totul va fi mistuit de foc, iar pământul cu tot ce este pe el va arde. (2 Petru 3,10)

Cu cerurile noi și pământul nou, pe care le așteptăm, ar trebui să înceapă un nou eon. (2 Petru 3,13) Prin urmare, prin ‘eon’ sau ‘veșnicie’ ar trebui să se înțeleagă o întreagă epocă a lumii.

Ce ‘veșnicie’ ni se pare, de exemplu, o perioadă de timp de 1000 de ani, pe când la Dumnezeu ea este numai o zi. Ca urmare, 365 de zile de-ale lui Dumnezeu, pentru noi sunt o perioadă de 365 000 de ani. Ce înseamnă aceștia în comparație cu 6000 sau 7000 de ani ai omenirii? Un an după socoteala lui Dumnezeu pare un ‘eon’, o ‘veșnicie’. În acest sens nu putem să știm decât ceea ce este scris. Dar nu este scris cât timp ține un eon; ca urmare, nici un învățat nu va putea să explice această noțiune.

Dar vine o zi și ziua aceea este foarte aproape, când vom cunoaște așa cum noi am fost cunoscuți și tot atunci vom ști și ce este un eon.